

Op dit adres woonde Simone Mogendorff ooit 26 jaar samen met haar ouders en zus. Zij overleefden, maar Simone werd niet ouder dan 27 jaar.

Vader Izak (Ies) kwam uit Gouda, moeder Sara Meijer uit Oudewater. In 1914 trouwden ze in Gouda. Simone werd geboren op 26 augustus 1915, zus Nannie kwam in mei 1919. Ies dreef samen met zijn broers Bram en Jacques de huidhandel Interlapin aan de Karnemelksloot.

Simone was heel intelligent, aldus haar zus. Ze zat op het Stedelijk Gymnasium, was opgeleid als onderwijzeres en ongehuwd. Op een portretfoto die Nannie opstuurde, kijkt de knappe jonge vrouw bedachtzaam in de verte. Reinier Goud toonde dezelfde foto op Joods Monument. Door hem kwam ik op het spoor van Katrien van der Meulen-Davids, zijn schoonmoeder en Simones hartsvriendin. Via de Joodse Jeugdfederatie raakten de twee begin jaren dertig hecht bevriend. Op een foto uit circa 1932 zie je hen in mooie lichte zomerjurken op de Amstelkade in Amsterdam. Op een andere foto staan naast de twee vriendinnen ook nog zus Nannie en de nichtjes Carla en Hetty Mogendorff uit de Van Swietenstraat. Een ontwapenende maar ook treurige foto, als je beseft dat naast Simone ook Carla vermoord werd.

De deportaties van de Joden waren al een paar maanden aan de gang, toen begin september 1942 het huis op de Kattensingel werd gevorderd. Het echtpaar liet zoveel mogelijk spulletjes opslaan.

Op 1 oktober 1942 vermeldt het Algemeen Politieblad een opsporingsbericht voor de gezinsleden. Ook de nichtjes Carla en Hetty en hun ouders staan in het bericht. Beide gezinnen waren ondergedoken. Simone kwam in Ammerstol terecht bij Ds. Hugenholtz, de 'rode dominee'. Daar zat ze acht maanden verborgen.

Op 9 juni 1943 werd ze hier gearresteerd door leden van de Colonne Henneicke, een groep Jodenjagers. Via de Hollandsche Schouwburg in Amsterdam werd Simone op de 14de juni vastgezet in kamp Westerbork. Twee weken later

volgde haar deportatie naar Sobibor. Daar werd ze direct vermoord op 2 juli 1943.

Simones ouders en zus overleefden de oorlog. Toen Nannie weer thuis kwam stond de deur van het huis open en stonden overal kantoormeubelen van de Duitsers. Hun eigen opgeslagen spullen waren nog in de opslag. Knechts van Interlapin hielpen om de rotzooi op te ruimen. Vier weken later kwamen haar ouders terug. Vader Ies ging weer aan het werk. De ouders kwamen nooit over de moord op Simone heen.

Nannie werkte na de oorlog nog een paar jaar als apothekers-assistente bij haar oude werkgever Paris op de Westhaven, daarna zocht ze haar toekomst in de pas opgerichte staat Israël. Daar trouwde ze en bereikte in 2019 de honderd jaar. Blij, dat haar zus recht is gedaan met een Stolperstein voor hun vroegere ouderlijk huis en dankbaar dat er kaddiesj is gezegd bij de plaatsing.

